

**ПРОИЗВОДСТВОТО ПО НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ
В ПРАКТИКАТА НА ВЪРХОВНИЯ
КАСАЦИОНЕН СЪД
(2012–2017)**

Благодарим на Румен Неков за подкрепата и помощта при съставянето на сборника, без които същият щеше да остане само замисъл.

Съставителите

© Теофана Евгениева, Николай Павлевчев, *съставители*

© Стоян Ставру, *автор на предговора*

© Стоян Ставру, *структура и оформление*

© Стоян Кораков, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2018

ISBN 978-954-28-2606-4

Теодана Евгениева

Николай Павлевчев

ПРОИЗВОДСТВОТО ПО НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ

В ПРАКТИКАТА НА ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД (2012–2017)

СЪДЪРЖАНИЕ

Съкращения.....	7
Дълга – следователно има право на воля.....	9
Предговор.....	21
§ 1. Преглед на съдебните актове, постановени през 2012 г.....	25
§ 2. Преглед на съдебните актове, постановени през 2013 г.....	131
§ 3. Преглед на съдебните актове, постановени през 2014 г.....	251
§ 4. Преглед на съдебните актове, постановени през 2015 г.....	425
§ 5. Преглед на съдебните актове, постановени през 2016 г.....	501
§ 6. Преглед на съдебните актове, постановени през 2017 г.....	611
Семантично-библиографичен показалец.....	727
Предметен показалец.....	743

ДЪЛЖА – СЛЕДОВАТЕЛНО ИМАМ ПРАВО НА ВОЛЯ

Несъстоятелността като производство на универсално принудително изпълнение стана отново възможна в България след приемането на Част IV на Търговския закон (ТЗ), обнародвана в ДВ, бр. 63/1994 г. и влязла в сила на 1.11.1996 г. След 45-годишно прекъсване – считано от отмяната (ДВ, бр. 78/28.11.1951 г.) на Търговския закон, утвърден с Указ от 18.05.1897 г. и влязъл в сила на 1.01.1898 г., несъстоятелността отново зае своето място в българското търговско право. И бързо намери широко приложение. Особено след световната финансова криза през 2007–2008 година, тя се превърна в едно от най-спорните и най-често стартиращи съдебни производства в търговските отделения на окръжните съдилища.

Настоящият *сборник* представя систематизирано сериозната по своя обем съдебна практика по въпросите на несъстоятелността, постановена от ВКС в периода между 2012 и 2017 година, и се явява *своеобразно продължение* на книгата на д-р Нели Маданска, „Съдебни актове в производството по несъстоятелност. 2007–2012“ (С., Апис, 2013).

Настоящата книга е и *важно допълнение* към сборника с доклади, представени на конференцията „Предизвикай: Несъстоятелността!“, организирана от „Предизвикай правото!“ и Съюза на съдиите в България, която беше проведена на 27.10.2017 г. в София. И тъй като съставителите на настоящата книга – Теофана Евгениева и Николай Павлевчев – са описали съвсем точно нейното съдържание и предназначение, на мен ми остава приятната задача да направя едно може би странно, но със сигурност познато като стил на читателите на поредицата „Предизвикай правото!“, отклонение.

И така, каква философия стои зад несъстоятелността¹? И по-конкретно: какъв е нейният център като инструмент за правна регулация през правосубектността?

1. Без състояние – без съдържание

1.1. Субект „про форма“

Правният субект, който трайно не може да обслужва качеството си на длъжник по съществуващите срещу него имуществени вземания, рискува да бъде обявен за несъстоятелен. Но какво идва да означаи прилагателното „*несъстоятелен*“? Ако тръгнем от корена на думата, можем да твърдим, че след като бъде обявен в несъстоятелност, правният субект-длъжник изгубва своята „състоятелност“ – правото си да бъде разглеждан като правно значимо „състояние“. Той се лишава от своето съдържание (воля) и в този смисъл несъстоятелният е и *несъдържателен*. Правосубектността му е сведена до форма, до формат за разпознаване, титуляр, но не и източник на воля. Макар и правоспособността да остава като гаранция „про форма“ – обикновено временно (до заличаването на несъстоятелния), дееспособността се отнема. Оказва се, че неплатежоспособността постепенно „яде“ отвътре правния субект, докато в един момент – моментът на обявяване на несъстоятелността – правният субект окончателно изгубва своето съдържание. Той изгубва контрола върху своята дееспособност, след което вече някой друг е окончателно натоварен с функциите по производството на неговата воля.

В синдика може да бъде видяна търговскоправна версия на настояника – той е този, който би трябвало да „*настоява*“ за зачитането на интересите (заменили волята) на длъжника.

¹ За поставянето на този въпрос вж. например **Joslin, S.** *The Philosophy of Bankruptcy – A Re-Examination.* // *Florida Law Review*, 1964, № 17, p. 189, а специално с оглед възприемането на т. нар. *fresh start philosophy* в Канада вж. **Ziegel, J.** *The Philosophy and Design of Contemporary Consumer Bankruptcy Systems: A Canada-United States Comparison.* // *Osgoode Hall Law Journal*, 1999, № 37.1/2, p. 255–256.

Но за разлика от настойника, синдикът има (поне) две лица², защото неговата функция, свързана с масата на несъстоятелността, включва и това да настоява за защитата на интересите на кредиторите, като осигури оптималното удовлетворяване на техните вземания от средствата, получени в резултат от осребряването на имуществото на длъжника.³ Тази особеност следва да бъде съобразена при всяко съпоставяне на производството по несъстоятелност с производството за поставяне под запрещение.

1.2. Юридически лица

И все пак несъстоятелността е още една (наред със запрещението) употреба на въведения в право дуализъм между правоспособност и дееспособност. Употреба, която осъществява регулация в епицентъра на правото – чрез моделиране на съдържанието („състоянието“) на самия правен субект. Последниците от този дуализъм са ясно забележими при *длъжниците – юридически лица*, където понятието за дееспособност трудно намира оправдание за своето самостоятелно съществуване и поради това не може да изиграе ролята на буфер. Да десезираш един длъжник – юридическо лице, чрез обявяването му в несъстоятелност⁴ (чл. 711 ТЗ), на практика

² За дуалистичната природа на синдика вж. **Маданска, Н.** Синдикът в производството по несъстоятелност по Търговския закон. С., Сиела, 2016, с. 59: „Синдикът, от една страна, е лице, на което са възложени публични функции, и едновременно с това и синдикът е управител на чуждо имущество“.

³ Съществува и още по-разнолика представа за синдика, според която конкретното правно качество, в което той действа – като длъжностно лице, като орган на съда, като представител на длъжника или като процесуален субституент на кредиторите – може да се определи единствено в зависимост от вида на правотоотношението, в което участва. Вж. **Стефанов, Г.** Търговска несъстоятелност. Велико Търново, Абагар, 2009, с. 161.

⁴ Такъв ефект настъпва частично и с откриването на производството по несъстоятелност (чл. 630, ал. 1 ТЗ), с което се назначава временен синдик (макар и дейността на търговеца да не е прекратена). Длъжникът обаче запазва своята процесуална дееспособност по някои специални искове, като например исковете срещу синдика за причинени от него вреди (чл. 663, ал. 2 и 3 ТЗ във вр. с чл. 621а, ал. 2 ТЗ) и установителните искове относно вземанията на кредитори-

означава този длъжник окончателно да престане да съществува като самостоятелен агент в правото (законът използва израза „прекратяване дейността на предприятието“⁵). Неговата правосубектност продължава да съществува до заличаването му единствено като *остатък*, тя е изцяло инструментална и се употребява от специално назначено за целта лице – синдик, с цел да бъдат покрити интересите на кредиторите, превърнали се във вискатели за своите вземания (чл. 617, ал. 1 ТЗ). Длъжникът – юридическо лице, се превръща в имущество, в „маса на несъстоятелността“, в материален обект на вискането от страна на „записалите се“ в производството кредитори. Именно като такава „маса“ той се „представява“ от синдика⁶.

1.3. Физически лица

Обявяването на несъстоятелността на *едноличен търговец* или на *неограничено отговорен съдружник* в търговско дружество не отнема неговата гражданска дееспособност. Длъжникът – физическо лице, обаче загубва способността си да бъде едноличен търговец (чл. 57, т. 2 ТЗ), прокурист (чл. 21, ал. 3 ТЗ), управител на ООД (чл. 141, ал. 8 ТЗ), учредител на акционерно дружество (чл. 160, ал. 2 ТЗ), синдик (чл. 655, ал. 2, т. 4 ТЗ).⁷ Лице, което

те срещу длъжника (чл. 694 ТЗ), както и материалноправната дееспособност да сключва извънсъдебно споразумение с всички кредитори с приети вземания за уреждане плащането на паричните задължения (чл. 740 ТЗ).

⁵ Вж. чл. 711, ал. 1, т. 1 ТЗ, уреждащ съдържанието на решението за обявяване в несъстоятелност: С решението за обявяване в несъстоятелност съдът обявява длъжника в несъстоятелност и постановява прекратяване дейността на предприятието.

⁶ В този смисъл напълно приемам, че „с термина „синдик“ се означава лицето, натоварено от съда в производството по несъстоятелност със задачата да пази, управлява, попълва, осребрява и разпределя масата на несъстоятелността“. Вж. **Маданска, Н.** Синдикът в производството по несъстоятелност по Търговския закон, с. 17, като подробно за правното положение на синдика вж. с. 36–68.

⁷ Няма изрична забрана за назначаване като синдик на лице, обявено в несъстоятелност, като в правната доктрина се посочва, че такава може да се съдържа в учредителния акт на дружеството. Вж. **Антонова, А.** Ликвидация на търговски дружества. С., Сиела, 2009, с. 78–79. Такава законова забрана съществува за ликвидаторите при прекратяването на застраховател и презастраховател: чл. 607 КЗ във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 КЗ.

е било член на управителен или контролен орган на дружество, прекратено поради несъстоятелност през последните две години, предлагащи датата на решението за обявяване на несъстоятелността, ако са останали неудовлетворени кредитори, също не може да бъде член на съвет на директорите, на управителен или надзорен съвет на АД (чл. 234, ал. 2, т. 1 ТЗ). Обявяването в несъстоятелност на съдружник в ООД води до прекратяване на неговото участие в дружеството (чл. 125, ал. 1, т. 4 ТЗ), а обявяването в несъстоятелност на съдружник в събирателно или в командитно дружество може да доведе до прекратяване на дружеството по искане на синдика (чл. 93, ал. 1, т. 5 ТЗ, чл. 99, ал. 2 ТЗ).⁸ Оказва се, че неспособността на длъжника – физическо лице, трайно да управлява *бюджета* си компрометира неговата воля в търговското право, а неплатежоспособност може да бъде разглеждана и като особена предформа на *търговска недееспособност*⁹.

2. Майсторене на правни субекти

2.1. Освобождение и поправяне

Някои разглеждат несъстоятелността като *акт на освобождение*. В крайна сметка един от ефектите на производството по несъстоятелност е именно *изчистването на всички задължения* на несъстоятелния¹⁰. Цената за това при юридическите лица е краят на тяхната правосубектност – загубил своето съдържание

⁸ При командитното дружество с акции съществува изрична законова разпоредба (чл. 259, ал. 2 ТЗ), която изключва прекратяването на дружеството в случаите на обявяване в несъстоятелност на ограничено отговорен съдружник, освен ако това не е изрично предвидено в устава на дружеството.

⁹ Тук може да включим и търговците – юридически лица, ако приемем, че при тях може да се разграничи дееспособност.

¹⁰ Съгласно чл. 739 ТЗ непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права се погасяват, а неудовлетворените в производството по несъстоятелност вземания се погасяват освен:

а) в случаите на възобновяване на прекратено производство по несъстоятелност и

б) в случаите, когато за обезпечаване на неудовлетворените в производството по несъстоятелност вземания са учредени обезпечения от трети лица.

(дефинирано през списъка на задълженията му), несъстоятелният губи (с някои изключения) и „живота“ си. Той бива заличен и прекратява съществуването си. При едноличните търговци и неограничено отговорните съдружници производството по несъстоятелност не отнема окончателно и изцяло тяхната правосубектност: те оцеляват и след заличаването на качеството им „търговец“, съответно и след заличаването на търговското дружество, в което са били съдружници. Но тяхната правосубектност остава белязана. Както вече беше посочено по-горе, те не могат¹¹ да осъществяват своя собствена, нито да участват в осъществяването на чужда търговска дейност. За да придобият отново тази възможност, тяхната правосубектност трябва да бъде поправена, възстановена. Възстановяването на правата на длъжника – едноличен търговец, и неограничено отговорен съдружник, заличава и отменя занапред последиците, които законът свързва с обявяването в несъстоятелност (чл. 747, ал. 1 ТЗ). Това възстановяване обаче обикновено струва пари (чл. 748, ал. 1 ТЗ) и изисква провеждането на специално¹² производство (чл. 750–756 ТЗ): възстановяват се правата на длъжник, който изплати напълно приетите в производството по несъстоятелност вземания, заедно с лихвите и разноските по тях, освен когато несъстоятелността се дължи на неблагоприятно изменили се стопански условия.

2.2. Разширяване и разколебаване

Това преживяване на длъжника – физическо лице, представлява сериозно изключение от последиците от обявяването в несъстоятелност, които са свързани с отнемане на съдържанието на су-

¹¹ Като става въпрос именно за ограничения на правоспособността, чиято цел е да се стимулира лицето да погаси задълженията си към неудовлетворените кредитори или да спомогне чрез трети лица за тяхното погасяване. Вж. **Григоров, Гр.** Несъстоятелност. С., Сиби, 2017, с. 424. Вж. също **Стефанов, Г.** Търговско право. Отделни видове търговци. Отделни видове търговски сделки. Търговска несъстоятелност. Велико Търново. Абагар, 2005, с. 436.

¹² За образуването на това специално производство е необходимо да е образувано производство по несъстоятелност, но не е необходимо то да е прекратено. Вж. **Стефанов, Г.** Търговско право, с. 436.

бекта и по правило водят до неговия край: несъстоятелният субект трябва да умре заедно с качеството си „длъжник“. Това е и едно от основните възражения срещу признаването на т.нар. „свобода да фалираш“¹³ в полза на **всички физически лица** в България.¹⁴ Въвеждането на т.нар. „гражданска несъстоятелност“¹⁵, посочват нейните противници, би довело до насърчаване на безразсъдното отношение към управлението на личния бюджет, който продължава да бъде ключов тест за валидността на всяка воля в правото. И тъй като сме приели, че правото не разполага с достатъчно убедително основание, за да отнеме правоспособността на човешките същества, тяхната неплатежоспособност (някога наричана и „разточителност“¹⁶) в най-добрия случай би могла да доведе до отнемане на дееспособността им, и то във всички случаи само временно. Това възприето от западната култура ограничение при физическите лица, които веднъж обявени за несъстоятелни, не

¹³ Вж. **Босев, Р.** Свободата да фалираш. // Капитал, 10.11.2017, достъпна на: https://www.capital.bg/politika_i_ikonomika/bulgaria/2017/11/10/3074968_svobodata_da_falirash/.

¹⁴ В този смисъл в гражданската несъстоятелност могат да бъдат заложили и важни социални функции. Вж. **Георгиев, Ан.** Несъстоятелни опити за спасяване на „вечния“ длъжник? // Капитал, 10.11.2017, достъпна на: https://www.capital.bg/politika_i_ikonomika/bulgaria/2017/11/10/3074976_nesustoiatelni_opiti_za_spasivane_na_vechniia_dlujnik/, където се посочва, че възможността за погасяване на непосилните дългове въпреки липсата на изпълнение, „гарантира определен социален мир“.

¹⁵ Наричана още „потребителска несъстоятелност“ – вж. **Тянкова, Я.** Несъстоятелност на лица нетърговци. С., Сиела, с. 269–287.

¹⁶ Разточителността е била основание за поставяне на всяко дееспособно физическо лице под ограничено запрещение при действието на отменения Закон за лицата (обн., ДВ, бр. 273/17.12.1907 г., в сила от 1.01.1908 г., и отм., ДВ, бр. 182/09.08.1949 г., в сила от 10.09.1949 г.): „Слабоумният, на когото състоянието не е така разстроено, за да може да се тури под пълно запрещение, и разточителният могат да бъдат обявени от окръжния съд за неспособни да се явяват в съд, да се спогаждат, да правят заеми, да получават пари, да освобождават от задължения, да отчуждават или ипотекират имотите си и да извършват всякакъв друг акт, който излиза из пределите на простото управление, без съдействието на един попечител, който се назначава от съда, след като вземе мнението на семейния или роднинския съвет.“ (чл. 115 ЗЛ (отм.).

могат просто да бъдат заличени и да изчезнат така, както изчезва фикцията за съществуването на юридическите лица, породила се от перформатива на тяхното вписване, прави по правило неудобна за всеки кредитор идеята за допускането на „гражданска несъстоятелност“.

2.3. Фиксиране и отнемане

Несъстоятелността обаче има и друго лице, което не се изчерпва с бягство от кредиторите. Действително качеството „длъжник“ има фиксиращо въздействие върху правния субект, тъй като **му позволява идентичност**, чието оправдание се изчерпва с това, че е адресат по лист от задължения. Кредиторите гарантират съществуването на длъжника като ясно разграничим правен субект – защото му вярват (от там идва и коренът на тяхното име: *credo*). Кредиторите са тези, които инвестират в субекта и поради това държат специфични ключове към неговата правосубектност. Списъкът на задълженията е по-сигурната част от търговскоправната автобиография на субекта. Който дължи, той съществува. Мога да дължа, следователно съществувам. Който не може да дължи, т.е. не може да обслужва вземанията си към своите кредитори – той не трябва да съществува. Поне така е в търговското право. Разбира се, става въпрос за (не)изпълнението на имуществени задължения. Тясното обвързване на съдържанието на субект с неговите задължения води до това, че длъжникът може да се освободи от своите задължения само при паралелна загуба (отнемане) на правна значимост (доверие). Всеки субект е получил своята правосубектност на кредит. Ако не оправдае гласуваното му доверие, неговото присъствие в правото изтънява и възниква риск правосубектността му да бъде управлявана от друг. Не искам да нарека подобен правен субект „зомби“, но странностите на моето въображение понякога виждат в силуета на изчезващия несъстоятелен именно такъв „субект-зомби“. Правото интервенира със „спасителна мисия“, която уж едновременно спасява бюджета на правния субект (неговата платежоспособност) и самия правен субект (неговата състоятелност), но *de jure* и *de facto* отнема и

от двете – и от бюджета, и от субекта. В този смисъл във всяка несъстоятелност може да бъде открито посегателство спрямо правосубектността, изискващо разплащане с валута, която трябва да бъде осигурена от всеки „вечен“ длъжник, за да излезе от затворения кръг на безсмъртните кредитори.

3. Гражданската несъстоятелност – хоризонт или тупик?

3.1. Който „изяжда имота с разходите си“

Гражданската несъстоятелност не трябва да се превръща в *запрещение*. При евентуалното въвеждане на „гражданската несъстоятелност“ тя трябва ясно да бъде разграничена от познатото ни от историята на българското лично право „поставяне под ограничено запрещение поради разточителство“. Едно вече поостаряло и може би точно заради това продължаващо да бъде забележително определение, дефинира *разточителния* като „тоя, който поради безредие на ума или нравите разпилява състоянието си чрез луди разходи“¹⁷. Именно обстоятелството, че разточителният „изяжда имота с разходите си“¹⁸, той губи (макар и не изцяло) своята дееспособност – волята му може да се стабилизира чрез подсигурирането ѝ от добавъчното волеизявление на назначения му попечител, наричано „попечителско съдействие“.

3.2. Той трябва да бъде разследван

Гражданската несъстоятелност не трябва да се разглежда и като *наказание*. Несъстоятелността не просто като отнемане на дееспособността на длъжника, но и като ограничаване на неговата физическа свобода, може да бъде открита в текста на чл. 666 от отменения ТЗ, който има следното съдържание: „До свършването производството по несъстоятелността, несъстоятелният не може

¹⁷ Вж. **Планиол, М.** Елементарно ръководство по гражданско право. Неспособни. Превел от VIII френско издание – Тихомир Наследников. С., Печатница С. М. Стайков, 1930, с. 212.

¹⁸ Пак там.

да се отдалечава от местожителството си без позволение на деловодителя и е длъжен да му се представи винаги, когато го повика. Но ако деловодителят намира, че несъстоятелният има законни препятствия да му се представи лично, той може да разреши да го представлява неговият пълномощник.¹⁹ Тази разпоредба разкрива едно липсващо днес измерение на несъстоятелността – особена власт на деловодителя. Да, *деловодителят* е бил интересна и важна фигура в производството по несъстоятелност. От една страна, той е подпомагал и контролирал синдика²⁰, а – от друга страна, е сътрудничил на прокурора. Съгласно чл. 692, ал. 2 ТЗ (отм.) деловодителят е имал правото да разпитва несъстоятелния, неговите служещи или слуги, така също и всяко друго лице върху съставянето и проверката на равнометката, както и върху причините и обстоятелствата на несъстоятелността. След това той е бил задължен да съобщава на прокурора сведенията, които е събрал. В тази си част функциите на деловодителя са разследващи и имат за цел да установят какви са причините на несъстоятелността, включително да търсят вината, която оправдава налагането на определени ограничения на личността (чл. 666 ТЗ (отм.)).²¹ Този разследващо-обвинителен уклон е отпаднал от действащата законодателна уредба на несъстоятелността и е прехвърлен изцяло в рамките на наказателното право.

¹⁹ Съгласно чл. 667, ал. 1 ТЗ (отм.) от датата на решението, с което е обявен един търговец за несъстоятелен, той се лишава по право от управлението на имотите си, даже и на тия, които той би добил в времето на несъстоятелността си, а съгласно чл. 647, ал. 1 ТЗ (отм.) – всички действия и операции на несъстоятелния и всички плащания, извършени от него след решението, с което е обявено несъстоятелността му, са нищожни по право.

²⁰ В правната доктрина на „член-деловодителя“ се приписвали охранителни и съдебни функции, като изрично се е посочвало, че той няма представителни функции. Вж. **Кацаров, К.** Систематичен курс по българско търговско право. Четвърто фототипно издание. С., с. 884.

²¹ Такива функции днес се осъществяват от разследващите органи и прокурора – във връзка с престъпленията „умишлен банкрут“ (чл. 227в НК) и „непредпазлив банкрут“ (чл. 227д НК). При въвеждането на гражданска несъстоятелност освен „търговски банкрут“ е възможно да бъде въведен и „граждански банкрут“.

3.3. За да получи опрощение

Гражданската несъстоятелност не трябва да се представя и като **опрощение**. Макар и в нея да се съдържа „*акт на милост*“ (т.нар. „освобождаване от дълг“), тъй като с нея се приема невъзможността на длъжника да обслужва вземанията на кредиторите си и се предлага бъдеще на субекта отвъд неговото качество на длъжник, гражданската несъстоятелност не е просто формално зачеркване на дългове²². Изключително важно значение в „гражданската несъстоятелност“ трябва да има добросъвестността на длъжника. Производството не следва да намира приложение при наличието на извършено престъпление от страна на длъжника. В този случай той не просто не оправдава доверието да бъде „добър длъжник“, но и нарушава основни юридически забрани, гарантиращи целостта на държавата и обществото.

В най-добрия случай гражданската несъстоятелност следва да се разглежда като **чистилице**, в което всички губещи се договарят²³ за бъдещето на един правен субект: бъдеще, в което ограниченията следва да бъдат балансирани с възможности, а освобождаването – със зачитане на човешкото достойнство. Съгласен съм, че е лесно да се каже и значително по-трудно да се постигне. Но вярвам, че осъзнаването на залога и на основните рискове, както и познаването на границите между запрещението, давността и несъстоятелността, биха могли да представляват важен ресурс при опитите ни да разрешим ребуса на гражданската несъстоятелност.

²² Както например е при абсолютна погасителна давност, чиито правни последици настъпват единствено поради изтичането на определен краен период от време. Вж. **Павлевчев, Н.** Приложима ли е абсолютната давност в българското гражданско право? // Предизвикай правото!, 2.03.2014, достъпна на: <https://www.challengingthelaw.com/grajdanski-proces/absolutna-davnost-v-gp/>.

²³ В основата на производството стои именно идеята за спогодбата, при която длъжникът се освобождава от дълг, при което се преценяват редица обстоятелства, включително наличието на т.нар. „на добро поведение“ в рамките на определен период от време. Вж. **Тянкова, Я.** Несъстоятелност на лица нетърговци, с. 283, която посочва, че потребителската несъстоятелност може да намери своя „далечен аналог“ в оздравителния план и в извънсъдебното споразумение (с. 287).

Такъв ресурс със сигурност представляват и 229-те съдебни акта, които се съдържат в настоящата книга. Нека да ги използваме!

Стоян Ставру

18.03.2018

София